

RADIKALUSIS GENDERIZMAS: KAS TAI IR KAS MŪSŲ LAUKIA?

Prof. Gediminas Merkys

Straipsnis parengtas remiantis pranešimo LR Seimo Konstitucijos salėje medžiaga; Parlamentinės grupės „Už šeimą“ forumas: „Jaunimo rengimas šeimai: lytiškumo ugdymas ar lytinis švietimas“ (2014.12.19).

Kodėl taip agresyviai, taip galingai mums šiandien bruka radikalų *genderizmą*, faktiškai jau įbruko? Todėl, kad šiandien yra tokia politinė ideologinė mada. Visi naudojamės internetine paieška, tad pasiieškokite įvairiomis kalbomis, kas yra „Bilderbergo klubas“, „Komitetas 300“? Yra tokia „Aukšinio milijardo“ teorija, doktrina, tokia sąvoka „depopuliacija“. Kompiuteris jums išmes apie tai tūkstančius straipsnių. Visas tas idėjas stumia pasaulio galingieji, labai įtakingos interesų grupės, „šešėlinė pasaulinė vyriausybė“. Jie šiandien realiai valdo viską: finansinius išteklius, politines darbotvarkes, žiniasklaidą. Nežinau, koks skystimėlis jiems mušė į galvą, bet šiandien yra taip: kas turi galią, valdžią, simpatizuoja būtent tai radikaliai ideologijai. Iki galo neaišku galbūt tik tai, ar radikaliam *genderizmui* simpatizuojama grynai instrumentiškai, savame rate šituo netikint, tiesiog siekiant žmonių skaičiaus sumažėjimo planetoje, o gal jie – galingieji – yra tiek paklydę, tiek moraliai puolę, jog visu tuo patys tiki?

Beje, kas yra Stambulo konvencija? Būtent gilus (hermeneutinis) susipažinimas su šia konvencija ir pažadino mano sąmonėje pasaulėžiūros lūžį. Niekada nebuvo *genderizmo* šalininkas, bet akivaizdu ir tai, kad modernusis pasaulis yra įvairus. Pluralizmas, demokratija įpareigoja mus toleruoti įvairias pasaulėžiūras, kol jos nekenkia visuomenei, žmogui. Kuomet įsigilinau į Stambulo konvencijos nuostatas, kas bus ją įdiegus, supratau – tylėti nebegalima, reikia priešintis. Pridengus kilniausiu tikslu – apginti skriaudžiamą moterį ir jos vaikus, - ten bandoma per prievartą įbrukti *genderizmo* ideologiją, paversti ją visuotine socialine praktika ir teisine norma, kuri būtų diegiama įstatymo ir valstybės prievartos pagalba. Labai atsakingai, kaip socialinis tyrinėtojas, aktyvus mokslininkas, kaip pilietis, kaip tėvas, pareiškiu, kad tai yra tokio paties baisumo dokumentas, kaip A. Hitlerio *Mein Kampf*. Duokite man dieną ar pusdienį seminarui, ir aš įrodysiu, kad yra šitaip ir dar baisiau.

Kas yra radikalusis *genderizmas*? Tai tik savitas, ekstremalus požiūris į vyro ir moters vaidmenis, lytinius santykius, į partnerystę, į santuoką, taip pat ir į seksualines perversijas. Iš pirmo žvilgsnio nieko ypatingo. Jeigu pažvelgsime į civilizacijos istoriją, tai pamatysime, kad buvo poligamija, monogamija, patriarchatas, matriarchatas... Paprastai tokie dalykai – vyro ir moters vaidmenų, santuokos reglamentavimas – tradicinėje kultūroje sukdavosi apie religiją, religinę pasaulėžiūrą. Visa tai buvo kultūros objektas. Kodėl dabar radikalusis *genderizmas* siejamas su mokslu, lyg ir pats vos ne mokslu tampa? Tai didelis paklydimas. Visa tai tik ideologinė doktrina, nebent ji pati gali būti mokslinio tyrimo objektas.

Šiandien realybė tokia, kad tą nelemtą doktriną remia pasaulio galingieji. Jie ištransliuoja tuos klausimus į medijas, į politines darbotvarkes, ir paprasčiausia pasaulėžiūrinė doktrina, kokių pluralizmo sąlygomis gali būti begalė, įgauna labai įtakingas pozicijas. Šitaip ji tampa ne tik įtakinga ideologine doktrina, bet ir visuotinai įvirtinama socialine praktika. Deja, toji doktrina ir socialinė praktika savo esme yra giliai antihumanistinė, anticivilizacinė. Ji neabejotinai yra destruktivi net tam kraštui, kur žmonės gausiai gimdo ir iš kurio niekas masiškai neemigruoja. Lietuvai, kuri yra nykstanti bendruomenė (juk mūsų vaikai išvažiuoja gyventi, dirbti, kurti šeimų ir gimdyti kitur), tai

išvis yra mirtis. Jeigu mes norime dar bent 20–30 metų išlikti kaip nacionalinė valstybė, radikalusis *genderizmas* mums yra mirtis.

Kokia trumpai yra *genderizmo* esmė? Seksualinės perversijos, liaudiškai tariant – iškrypimai, yra transformuojami į vertybę. Jie yra paverčiami kažkokia socialine estetika, pasigėrėjimo aktu, sektinu pavyzdžiu, standartu, etalonu, jie įkyriai eksponuojami ir propaguojami viešojoje erdvėje. Tiems, kurie tuo nesizavi, dėl to nedžiūgauja, bando viešai nepritarti, yra klijuojama etiketė, pavyzdžiui, „homofobas“. Tie, kurie išdrįsta tuos dalykus viešai kritikuoti, patys tampa įtariamaisiais ir nuteistaisiais.

Neseniai teko skaityti straipsnį apie incestą¹. Įsirašykite į portalo „Delfi“ paieškos sistemą žodį „incestas“ ir jums išmes tą straipsnį. Ir štai ten skaitome, kad incesto – kraujomaišos – visada buvo, yra ir bus, kad modernūs vakarietiški kraštai pradeda į incestą žiūrėti tolerantiškai, kad nieko čia blogo. Džiaugiamasi, kad Vokietijoje iš baudžiamojo kodekso netgi ketinama išbraukti konkretų straipsnį ir atitinkama veika bus dekriminalizuota.

Toliau interneto portale lyg ir šaipomasi, jog lietuviai, kadaise tvirtindami savo baudžiamąjį kodeksą, atitinkamos veikos ir sankcijos už ją į savo kodeksą apskritai neįrašė. Pasirodo, nepadarė šito tik dėl savo beviltiško atsilikimo sekso reikaluose. Apmaudu, dabar iš mūsų baudžiamojo kodekso tiesiog nėra ką išbraukti, net ir labai norėdami, negalėtume parodyti, kokie tampame pažangūs ir modernūs. Vis dėlto viena aplinkybė, pasak nelemto straipsnio autorių, mums yra palanki: jeigu Lietuvoje incestu užsiima pilnamečiai, tai bent jau niekas negalėtų jokių teisinių sankcijų pritaikyti. Galiausiai minėtas „Delfi“ straipsnis labai nuoširdžiai pulsuoja liūdesiu, nusivylimu, kad paprotinė moralė Lietuvoje nelaiko incesto vertybe ir taip toliau. Apie tai, kad incestas generuoja sunkius apsigimimus ir veda populiaciją į biologinę degeneraciją, straipsnyje bemaž nė žodžio.

Ypač noriu atkreipti Jūsų dėmesį į vieną aplinkybę. Visi svarbiausi pasaulio ir nacionaliniai dienraščiai lygiagrečiai publikuojami internete. Turiu galvoje tokius leidinius, kaip *The New York Times*, *The Times*, *The Guardian*, *Herald Tribune*, *Le Monde*, *Le Figaro*, *Frankfurter Allgemeine*, *Die Zeit*, *Neue Zürcher Zeitung*, *Berliner Zeitung* ir kt. Sugaiškite pusdienį ar bent valandą, panaršykite. Niekur nerasite primityvių straipsnių apie „antrą galą“, jie visi specialioje pornografinėje žiniasklaidoje; tokio pobūdžio medžiaga paprastai neperžengia pigios, marginalinės geltonosios žiniasklaidos ribų. Didžiausias ir mūsų visų mylimas portalas, neseniai skambiai atšventęs 15 m. jubiliejų, gausiai ir entuziastingai rašo apie grupinį seksą, fistingą – kumščio kaišiojimą į vaginą ir kitas seksualines perversijas². Simptomiška: šlovingojo portalo steigėjai ir akcininkai – ne mūsų nacionalinio verslo atstovai. Savo krašte jie to nedaro, bet mums, nelyginant Jamaikos čiabuviams prieš 500 metų, paberia pigių stikliukų ant galvos...

¹<http://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/sokiruojancios-incesto-istorijos-tabu-uz-kurio-neigima-gali-netekti-visko.d?id=66378054>

²<http://www.cosmopolitan.lt/meile/sekso-ispazintys-kaip-as-pirma-karta-pabandziau-fistinga.d?id=66836380>; <http://www.delfi.lt/gyvenimas/meile/grupinis-seksas-daugiau-malonumo-ar-zalos.d?id=64686577#ixzz3TDcD2VLD>; <http://www.delfi.lt/gyvenimas/meile/megstu-grupini-seksa-ar-galesiu-buti-istikima-vienam-vyruui.d?id=50312988#ixzz3TDcKolWa>; <http://www.delfi.lt/gyvenimas/meile/ar-svingeriai-gali-tureti-laiminga-seima.d?id=60394155>; <http://www.5braskes.lt/karstos/faktai-apie-seksa-kuriu-nemoke-per-biologijos-pamokas-video.d?id=67244796#ixzz3TDhc58qD>; <http://www.delfi.lt/temos/svingeriai/>

Noriu paklausti, kur mes einame? Kas bus? Galiu pasakyti, kas bus: *genderistai*, visokie Šiaurės šalių fondai, stebėjimo institutai etc. apmokės dar 500 tokių straipsnių, laidų, ir jeigu kas nors po kokių aštuonerių metų emocingiau, aštriau pasisakys prieš incestą, turės baudžiamąjį teistumą.

Vienas teisinis įvykis Lietuvoje man paliko psichinius pėdsakus. Žmogelis parašė „Delfi“ portale nelabai apdairų komentarą apie gėjus. Esą, tokie ir anokie kelia Lietuvoje galvas, toliau išreiškė emocingą pasidomėjimą, kur žiūri ir kodėl nieko nedaro Lietuvos vyskupai. Galiausiai pasiūlė savo gudrų sprendimą iškeltai problemai spręsti – *apmėtykime gėjus kankorėžiais*³. Kuo toji istorija baigėsi? Žmogelis gavo baudžiamąjį teistumą! Gavo ne administracinę baudą, ne įspėjimą, pagaliau – ne viešą pasmerkimą, kad ir toje pačioje žiniasklaidoje. Komentare nebuvo pavartota necenzūrinių žodžių ar realių grasinimų, faktiškai už literatūrinę metaforą gavo teistumą. Gerai, jeigu tu esi taksistas, jeigu kur nors rūsyje *supermarketui* morkas į tinklelį pakuoji, tada tu gali nors ir dešimt tokių teistumų ar lygtinių kriminalinių bausmių turėti, svarbu, kad į belangę už metaforą kol kas dar nesodina. Kita vertus, tu seniūno vietos negausi, net durininko vietos kaimo mokyklėlėje negausi. Eisi į valstybės tarnybą, bandysi dalyvauti konkurse, o ten komisija rinksis mažiausiai iš kokių trijų kandidatų ir kas nors pasakys: *jisai turi teistumą, nereikia mums tokio*.

Radikaliojo *gender* ideologija mums brukama per prievartą, brukama prieš daugumos piliečių ir rinkėjų valią. Tradicinės vertybės niekinamos, o jų gynėjai kriminalizuojami. Iš esmės vyksta prievartinė intervencija į asmens pasaulėžiūros ir dvasinių vertybių sritį. Kaip mes, pavyzdžiui, traktuotume prievartą dėl religijos? Prisiminkime istorines analogijas: kas tai darė, kas šitaip elgėsi? Tai darė bolševizmas, nacizmas⁴. Tik tiek, kad šiandien dar neveža į kankinimų rūšį, neuždaro į dujų kamerą, nežudo ir nėra masinio GULAG'o⁵. Galingiesiems kol kas dar užtenka „minkštųjų“, *soft*, priemonių. Tai – valdoma politinė darbotvarkė, valdoma žiniasklaida, valdomų politinių lyderių šešėlinis palaiminimas rinkimams, valdoma teisinė praktika su parodomaisiais kriminalinio persekiojimo procesais. Tradicinės vertybes išpažįstantys ir ginantys žmonės paprastai niekam nekenkia, jokių moralės normų nepažeidžia, deja, viešajame diskurse laisvai pasisakyti dėl dvasinių vertybių, pakritikuoti dėl gyvenimo būdo jau nebegali. Sutrypiamas bene pats svarbiausias liberalios Vakarų civilizacijos laimėjimas – pasaulėžiūrų pliuralizmas. *Šimtą kartų nesutinku su Jūsų nuomone, bet esu pasiryžęs tūkstantį kartų atiduoti gyvybę už tai, kad Jūs tą nuomonę galėtumėte nevaržomai išsakyti* – čia žymioji Voltaire'o citata, kuriai bemaž pustrėčio šimto metų.

Norėčiau pateikti elementarią analogiją iš kasdienės ugdymo praktikos. Štai šeima, tėvai ugdo vaikus, diegia pasaulėžiūrą. Tarkime, vieni tėvai gali ugdyti vaiką pagal konkurencines individualistines vertybes: tu konkuruok, visada būk „kietas“, daug uždirbk, daryk karjerą, nugalėk kitus, būk pirmas, paimk iš gyvenimo viską, ką tik pajėgi. Kiekviename knygyne šiandien pilna tokia pasaulėžiūra persisunkusių „ugdymo vadovų“, brošiūrų. Kai kurie gali vaiką šeimoje ugdyti humanizmo ir solidarumo vertybių dvasia: nelipk per kitų galvas, apsidairyk, pasižiūrėk, kaip šalia tavęs jaučiasi kitas; visada padėk silpnesniams; gyvenime svarbu ne tik imti, bet ir duoti... Užaugę vieni renkasi bankininko

³<http://www.delfi.lt/news/daily/crime/nubaustas-internete-gejus-kankoreziais-apdovanoti-siuoles-komentatorius.d?id=47227291>

⁴Klaidinga būtų manyti, kad prieš religiją, tikinčiuosius ir dvasininkus brutaliai kovojo tik bolševizmas. Žinoma, ant kiekvieno Vermachto kareivio diržo buvo lozungas: *Gott mit uns* („Dievas su mumis“). Vis dėlto nepamirškime, kad vieni pirmųjų į dujų kameras kartu su neįgaliaisiais, judėjais ir režimo priešininkais nuėjo vadinamieji bibelforšeriai (vok. k. *Bibel Forche* – „Biblijos tyrinėtojai“). Apie šiuos nelaiminguosius užsimena ir Balys Sruoga „Dievų miške“.

⁵Anne Applebaum. Gulago istorija. Vilnius: Baltos lankos, 2009.

profesiją, sporto pasiekimus, kiti renkasi kunigo, socialinio darbuotojo, gydytojo profesiją. Dabar įsivaizduokite, kad ant mūsų galvų modernios *mass media* pavidalu užslenka galinga smegenų plovimo mašinerija ir politinės darbotvarkės, užslenka teisinės praktikos, priverstinės „teisingo ir modernaus“ švietimo programos... Tada prasideda tariamai pasenusios pasaulėžiūros šeimų dvasinė prievarta: kokie jūs sentimentalizme praskydę retrogradai ir klerikalai, kaip jūs atsiliekatė nuo modernybės, nuo liberaliosios demokratijos ir mokslo pažangos, kodėl niekaip nesuprantate, kad būtent iš konkurencijos bei įvairovės kyla pažanga ir gerovė? Šios analogijos dėka pamatome visą situacijos absurdiškumą, jos antihumanistinę, anticivilizacinę esmę. Iš tėvų atimama teisė ugdyti vaikus pagal savo vertybes, beje, civilizacijos patikrintas.

Norėčiau grįžti prie to ypatingo Vakarų civilizacijos pasiekimo – pasaulėžiūrų pliuralizmo ir taikaus sambūvio. Paimkime XIX–XX a. sandūros Britų imperiją arba, dar geriau, Habsburgų dinastijos valdomą Austrijos-Vengrijos imperiją. Juk ten buvo tautų ir religijų katilas: katalikai, protestantai, unitai, ortodoksai, musulmonai, judėjai... Niekas nieko nepersekiojo, nerepresavo, savo pasaulėžiūros per prievartą niekam nebruko. Kaip tik Austrija-Vengrija į prasidedantį komunizmo šmėklos klaidžiojimą po Europą ir kylančią klasinę įtampą anuomet reagavo labai apdairiai, sakyčiau, netgi makiavelistiškai. Siekdamas tas pavojingas įtampas mažinti, tenykštis elitas politiškai apsisprendė toleruoti, puoselėti visas tautines ir religines mažumas, leido joms reikštis. Simptomiška – būtent Galicijoje, anuomet valdomoje Austrijos-Vengrijos imperijos, o ne okupuotoje Lenkijoje ar carinėje Rusijoje susiformavo šiuolaikinės ukrainiečių nacijos branduolys. Sąlygiškai pakančios skirtingoms religijoms ir pasaulėžiūroms anuomet buvo visos didžiosios Europos valstybės. Dar vienas pavyzdys – smetoninė Lietuva: ar kas nors ten bandė ką nors per prievartą apipjaustyti, jarmulką uždėti arba, atvirksčiai, į katalikybę atversti? O gal kas nors kėsinosi ortodoksų popui barzdą priverstinai nukirpti?

Kodėl apie tai kalbu, kodėl šias istorines paraleles vartoju? Ogi todėl, kad religija, tradicinė kultūra ir tradicinė pasaulėžiūra yra beveik tas pats, tai labai susisiejantys dalykai. Savo ruožtu lyčių vaidmenų ir šeimos moralės sunorminimas yra esminis naratyvas bet kurioje tradicinėje religijoje ir pasaulėžiūroje. Taigi mes akivaizdžiai matome, jog radikalusis *genderizmas* trypia bene pačią brangiausią Vakarų civilizacijos vertybę – pasaulėžiūrų pliuralizmą. Tradicinė pasaulėžiūra, tradicinės vertybės yra niekinamos, marginalizuojamos, o kai kada ir kriminalizuojamos. Kažkas pasisavina tiesos monopolį, direktyviai nurodo mums, kuri pasaulėžiūra teisinga ir moderni, kuri mokslinė, o kuri ne.

Prisiminkime, o kas gi skirtingas pasaulėžiūras toleruoti pramokusioje Europoje tas gražias pakantumo tradicijas sutrauko, kas naujausioje Europos istorijoje sukuria negeras išimtis? Visų pirma – brutalus stalininis bolševizmas ir hitlerinis nacizmas. Tik paskui, Chruščiovo atšilimo laikais, Brežnevo sąstingio laikais, to brutalumo buvo šiek tiek mažiau. Vis dėlto dvasinė prievarta išliko. 1974–1975 m. buvau penktokas. Atsimenu, klasės auklėtoja iš būrio vaikų išvijo mano bendraklasį žodžiais: *Nestojai į pionierius, vaikai į bažnyčią, todėl ir neisi su mumis į kiną*. Vėliau sovietinėje aukštojoje mus mokė: *marksizmas-leninizmas – tai vienintelė teisinga ir darni mokslinių filosofinių pažiūrų sistema apie gamtą, visuomenę, žmogų...* Visam gyvenimui įstrigo ir kitas epizodas: vos keleriems metams iki Sąjūdžio belikus, sovietinėje LTSR spaudoje bemaž pusę metų buvo ideologiškai „mėsinėjama“ vyresnioji moksleivė. Už tai, kad, būdama komjaunimo aktyvistė, drįso peržengti šventoriaus vartus ir bažnyčios slenkstį laidotuvių dieną, kuomet močiutė bažnyčioje pašarvota gulėjo... Šiandien „vienintelė teisinga ir darnia pažiūrų sistema“ tampa radikalusis *genderizmas*.

Aš esu Sibiro tremtinių vaikas, dešimties metų Staselė ir keturiolikos metų Mindaugas – būsimi mano tėvai – susipažino 1949 m. gyvuliniame vagonė pakeliui į Sibirą. Mano giminė – bolševizmo epochos kankiniai. Būtent mes – Rytų europiečiai – turime ypatingą istorinę-dvasinę patirtį, o kartu ir gebėjimą anksčiau nei kiti atpažinti užgimstant bet kurią antihumanistinę ideologiją, socialinę ir dvasinę prievartą.

Ideologinė doktrina – radikalusis *genderizmas* – šiandien laimi, jis diktuoja kitoms pasaulėžiūroms, jas trypia. Norėčiau išreikšti viltį, jog kada nors *genderizmas*, kaip bolševizmas ir nacizmas, bus atmestas. Civilizacija, visuomenė kada nors atpažins destruktivią, giliai antihumanistinę *genderizmo* esmę ir jis bus pasmerktas ar bent jau pastumtas į pašalę.

Šiuo požiūriu itin pamokanti yra istorija apie stalinizmo socialinį-politinį suvokimą Vakaruose. Kadaisė Vakaruose bemaž kas antras intelektualas buvo kairuoliškas, simpatizavo Sovietų imperijai ir jos vadui „dėdei Juozui“ (Josifui Stalinui), ypač po pergalės Antrajame pasauliniame kare. Apsigavo netgi didieji klasikai – R. Rollandas, J. P. Sartre'as, L. Fauchtwangeris. Jie lankėsi stalininėje SSRS, maža to, asmeniškai bendravo su pirmaisiais totalitarinės valstybės asmenimis, rašė reportažus, kūrinius, žavėjosi, kaip gera dirbantiesiems, kaip šauniai tvarkosi darbininkų valdžia. Kažkas iš jų lankė GULAG'ą represijų piko (!) metu, nuoširdžiai ir kartu idiotiškai žavėjosi, kaip spartuoliškas kalinių darbas, kasant „Belomor“ kanalą, „perauklėja“ revoliucijos priešus ir nusikaltėlius... Labai daug žmonių apsigavo. Ir tik 1968 m. sovietų invazija į Čekoslovakiją, „socialistinių iškovojimų“ gelbėjimas tankų divizijomis, taip pat A. Solženicyno „Gulago archipelagas“⁶ (1974) padėjo atverti akis Vakarų pasauliui.

Bolševikų socialinės inžinerijos eksperimentas – panaikinti privatinę nuosavybę – žlugo. Bolševizmas bandė įtvirtinti žmogaus ir kultūros prigimčiai svetimas teises, ekonomines ir politines praktikas, tuo pasmerkė žmoniją begalinėms kančioms, bet gėdingai žlugo. Beje, šiandien mažai kas beprisimena, kad bolševikai kadaisė leido dekretus ne tik apie fabrikų ir malūnų nacionalizavimą, vienuolynų uždarymą, bet ir apie „privatinės nuosavybės“ panaikinimą visų pilnamečių moterų atžvilgiu. Bolševikai propagavo laisvąją meilę, aktyviems komjaunuoliams dalijo nemokamo apsilankymo pas viešas moteris korteles... *Tarybiniam žmogui pasimylėti kaip vandenuko atsigerti* – ši sparnuota frazė priskiriama grafaitei A. Kolontaj – aktyviai revoliucionierei, feministei-bolševikei, sovietų vyriausybės narei, diplomatei, bolševikų bandito P. Dybenko ir begalės revoliucinių jūreivių meilužei.

Kaip žlugo bandymai panaikinti privatinę nuosavybę, taip kada nors žlugs radikaliojo *genderizmo* bandymai griauti tradicinius vyro ir moters vaidmenis, tradicinę šeimą. Tiek privatinė nuosavybė, tiek šeima yra fundamentalūs ir labai tvarūs dariniai, istoriškai atsiradę bemaž tuo pačiu metu kultūrinės evoliucijos dėka. Tai – egzistenciniai atributai, ant kurių laikosi civilizacija, ir šie atributai negali būti istoriškai ilgesniam laikui atšaukti voliuntaristiniais dekretais ar utopiniais socialiniais eksperimentais. Privatinės nuosavybės panaikinimo pasekmių pamoką civilizacija jau gavo. Kaip socialinis tyrinėtojas prognozuoju, jog civilizacija tikrai gaus ir tradicinių vertybių bei tradicinės dorovės ardymo pasekmių skaudžiąją pamoką.

Dabar norėčiau pereiti prie kai kurių konkrečių personalijų, kurios, mūsų nuomone, Lietuvoje kaip tik ir diegia radikalųjį *genderizmą*, yra tapę jo simboliu. Galima būtų personalijų klausimo ir neliesti, bet kalbėsime apie viešus politikus, kurie privalo atitikti labai aukštus moralinius standartus. Kalbėsiu apie vienos personos, mano įsitikinimu,

⁶Aleksandras Solženicynas. Gulago archipelagas. (I, II, III tomai). Vilnius: Žara, 2009.

nekorektišką politinį, pilietinį ir moralinį elgesį. Pamynus vertybinį pasaulėžiūrinį pliuralizmą, visi kiti viešųjų debatų dalyviai neretai yra žeminami, niekinami, jiems priskiriamas tamsybininkų, klerikalų, trukdančių pažangai ir gerovei, vaidmuo. Pasisavinamas pasaulėžiūrinės tiesos monopolis, oponentams klijuojamos žeminančios etiketės. Politinė persona, kurios viešą vaidmenį dabar nagrinėju ir vertinu, turi aukštus akademinis laipsnius ir labai linksta dengtis mokslo autoritetu. Deja, toji persona labai savitai atėjo į mokslą, vien habilitacijos istorija ko verta... Lietuvos mokslo taryba pripažino, kad veikalas „Lyčių drama“⁷ yra publicistikos, bet ne mokslinio žanro kūrinys, už kurį galėtų būti teikiamas habilituoto daktaro mokslo laipsnis. Priminsiu, jog būtent Mokslo taryba – kolegialus ekspertinis organas, kuriam pagal šalies įstatymus anuomet buvo deleguota teisė ir pareiga kūrinių moksliskumą vertinti. Tai štai – toji garbinga institucija teisėtai ir pagrįstai nusprendė, jog minėtas veikalas pagal savo žanrą nėra mokslinis, todėl habilitacijos laipsnis Vilniaus universitete personai buvo suteiktas nepagrįstai. Anuomet susiklostė savita situacija: kažkieno įtakingas vyras buvo rektorius, maža to, teisybės ieškota labai aktyviai, įskaitant įvairias visai neakademines priemones. Antai, tuometinis ministras K. Platelis buvo minimos personos paduotas į teismą (su finansiniais ieškiniais) dėl atsisakymo išduoti habilituoto daktaro diplomą⁸. Ministrui tiesiog pritrūko principingumo, nervai neišlaikė, todėl ir pasirašė abejotino teisėtumo įsakymą išduoti kovingam ieškovui habilituoto daktaro diplomą... Mokslo laipsniai ir mokslinis autoritetas yra įgyjami tik akademinėje aplinkoje ir tik akademinėse institucijose, o ne dėl teisminių procesų ir teisinių batalijų.

Tenka tik apgailestauti, kad politikai, niekada vienmandatėje apygardoje negavę rinkėjų pasitikėjimo, patenka į Parlamentą partijos sąrašo dėka ir pradeda agresyviai diegti tokią pasaulėžiūrą, pradeda įtvirtinti tokią socialinę praktiką, kuriai didžioji dalis Lietuvos piliečių ir rinkėjų nepritaria. Maža pasakyti, kad tokiai ideologijai dauguma Lietuvos žmonių nepritaria, – jie ja bodisi ir bjaurisi. Prieš gerus metus turėjau progą vieno iš socialdemokratų lyderio neformalioje aplinkoje tiesiai šviesiai paklausti apie radikaliojo *genderizmo* idėjų platinimą iš kai kurių partijos aktyvistų lūpų. Mano klausimas: *juk dauguma jūsiškių normalūs žmonės, ar jums tai nekelia pasibjaurėjimo; kodėl dėl to netgi rinkėjų palankumu rizikuojate? Nukreipkite tas personas pakovoti vienmandatėse apygardose ir jos automatiškai bus išbalsuotos lauk.* Atsakymas maždaug toks: *mums irgi nepatinka, mes nepritariam, bet Europoje socialdemokratai visur tokie, mums tokia laikysena pagal ideologiją lyg ir priklauso. Be to, tie žmonės yra tarptautiniuose tinkluose, gauna stiprų palaikymą iš ten...*

Norėtusi išreikšti viltį, kad rinkėjai pasidarys išvadas, jog solidi partija, beje, reikalinga Lietuvai, suteiks galimybę radikalaus *genderizmo* idėjas kai kuriems savo nariams patikrinti vienmandatėje apygardoje.

Verta dėmesio ir kita aplinkybė. Personos elgesys, mano nuomone, šiurkščiai prasilenkia ir su mokslo etika. Peršant Lietuvos viešojoje erdvėje įtakingą, bet abejotiną ideologinę doktriną, nuolat linkstama tapatintis su mokslu, bandoma dangstyti universiteto, mokslo ir profesoriaus pareigybės autoritetu. Toks elgesio modelis nesuderinamas su tuo mokslo etikos standartu, kuris šiandien yra susiklostęs ir visuotinai pripažintas socialiniuose moksluose. Pasaulio socialiniai tyrinėtojai yra nemažai padirbėję prie standartų ir kodeksų, kurie padeda užtikrinti tyrimų kokybę, tyrimo etiką, reguliuoja visuomenės tyrinėtojų elgesį etiniu aspektu. Minėti dalykai yra neblogai sunorminti. Čia paminėtinos tokios tarptautinės mokslo organizacijos⁹, kaip APA (*American Psychological Association*), ICC/ESOMAR (*International Code on Market and Social Research*) WAPOR (*World Association for Public Opinion Research*).

⁷ Marija Aušrinė Pavilionienė. Lyčių drama. Vilnius: VU, 1998.

⁸ <http://www.delfi.lt/news/daily/lithuania/nutraukta-feministes-pavilionienes-byla-ministrui.d?id=12254>

Visi minėti norminiai dokumentai griežtai įpareigoja socialinį tyrinėtoją, rengiant tyrimų ataskaitas, viešinant duomenis, atskirti faktinius mokslo radinius nuo jų interpretacijos. Jeigu skirtingos tyrėjų grupės taikytų identišką tyrimų metodiką, jos privalėtų gauti tokius pat arba labai panašius faktinius rezultatus (besiskiriančius statistinės paklaidos ribose). Taip garantuojamas socialinių tyrimų objektyvumas ar bent jau intersubjektyvumas. Kartu pripažįstama, kad vienas ir tas pats socialinis faktas gali būti teoriniu lygmeniu interpretuojamas labai skirtingai. Tarkime tai, kad žmonės masiškai emigruoja iš Lietuvos, yra objektyvus socialinis faktas. Emigravusius galima aplankyti Londone ar Dubline. Jie labai objektyviai persiunčia artimiesiems atgal į Tėvynę apie 6 mlrd. litų per metus ir tai sudaro paralelinę socialinės apsaugos bei skurdo prevencijos sistemą. Iš individualistinės ir liberalios perspektyvos žiūrint, masinės lietuvių emigracijos faktą galima interpretuoti labai palankiai: žuvis ieško, kur giliau, o žmogus – kur geriau. Nemažai emigravusiųjų šauniai gyvena, dirba, vartoja, o Lietuvoje, žiūrėk, būtų prasiskolinę, nusidepresavę, prasigėrę... Iš etnocentrinės ir patriotinės perspektyvos vertinant, masinė emigracija yra katastrofa, tai laipsniškas nacionalinės valstybės žmogiškųjų išteklių nykimas. Kaip sakė žinomas kunigas ir poetas R. Mikutavičius, *kad Lietuva neišsivaikščioty...*

Tarkime, buvo atlikta sociologinė Lietuvos moksleivių apklausa, berods, apie 70 proc. šeštokių mergaičių svajoja ateityje būti mamos, turėti vaikų, toks tad yra sociologinis faktas. Galima interpretuoti, jog formuojasi moteriškoji tapatybė, ruošiamasi atsakingam motinos vaidmeniui. Kokią nustatyto sociologinio fakto interpretaciją siūlo feminizmo ideologijos paveikti tyrėjai? Mergaičių sąmonė beviltiškai indoktrinuota pasenusiais stereotipais, jų pasaulėžiūra deformuota, vyksta mergaičių parengimas „santuokos vergovei“. Atsilikusiam kraštui, jo švietimo sistemai reikalingos intervencinės modernaus auklėjimo ir resocializacijos programos. Reikalinga Šiaurės fondų parama...

Tyrimų kokybės ir etikos standartuose bei kodeksuose ypač griežtai reikalaujama mokslo radinius (patį mokslą apskritai) atriboti nuo partinių-ideologinių vertybių bei doktrinų.

Kodėl gi mano minėtos tarptautinės mokslo organizacijos, vienijančios įvairių specializacijų socialinius tyrinėtojus, visose mokslinių tyrimų atskaitose, rezultatų sklaidoje griežtai įpareigoja empirinius faktus atskirti nuo jų teorinės interpretacijos ir juolab nuo ideologinių doktrinų? Kodėl taip griežtai draudžiama tapatinti mokslą, mokslo radinius ir partines pasaulėžiūrines ideologijas? Šis reikalavimas susijęs su egzistencine socialinių mokslų esme bei tapatybe. Jei takoskyra tarp a) mokslo faktų, mokslo tiesų ir b) partinių-ideologinių doktrinų nedaroma, tai socialiniai mokslai tarsi panaikina patys save ir beviltiškai nusirita į ikimokslinio ir / arba nemokslinio pažinimo lygmenį, jie tiesiog deklasuojami. Juk socialiniai mokslai kaip tik ir atsirado prieš gerus 100–140 metų todėl, kad visuomenei pažinti anuomet imta taikyti stebėjimą, matavimą, eksperimentą, matematinius modelius. Juk ir tada ant kiekvieno akademiko stalo gulėjo Platono „Valstybės“ tomelis, greta jo Makiavelio „Valdovas“, prancūzų švietėjų veikalai. Anuometinė XIX a. pabaigos visuomenė patyrė modernizacijos šoką, labai sparčiai keitėsi ir

⁹A Code of Practice for the Safety of Social Researchers. <http://www.the-sra.org.uk/guidelines.htm>; Publication Manual of the American Psychological Association, Sixth Edition, 2009. American Psychological Association. <http://www.apastyle.org/manual/index.aspx>; ICC/ESOMAR International Code on Market and Social Research www.esomar.org; www.iccwbo.org; Wapor Code of Ethics. <http://wapor.unl.edu/wapor-code-of-ethics/>; Wapor Code of Professional Ethics and Practices, 2010. http://www.aapor.org/aapor_code_of_ethics/4249.htm.

norėjo pažinti save. Ieškant atsakymų į klausimą, kas darosi su visuomene, tada buvo apsispręsta nesitenkinti veikalais, parašytais prieš du šimtus ar du tūkstančius metų, nes buvo suprasa, kad juose atsakymų nėra. Todėl ir atsirado socialiniai mokslai. Tie netikrieji dabarties pranašai, kurie ignoruoja, nuvertina matavimo, stebėjimo procedūras, atsisako objektyvaus pažinimo idealo, nenori skirti mokslo ir ideologinių doktrinų, jie tiesiog nori sugrąžinti visuomenės pažinimo instrumentarijų bent 200 metų atgal.

Socialinių mokslų filosofijoje itin ryškų pėdsaką paliko du didieji: M. Weberis – sociologijos ir socialinių mokslų filosofijos klasikas ir K. R. Popperis – mokslo logikos ir socialinės filosofijos klasikas. M. Weberis kūrė XIX–XX a. sandūroje, o K. R. Popperis yra XX a. veikėjas. Prisimenu, kai 1990–1992 m. rengiau pirmąją savo disertaciją, Maskvoje išėjo įžymiojo veikalo „Atviroji visuomenė ir jos priešai“¹⁰ vertimo į rusų kalbą leidinys. Anuomet dar gyvas būdamas K. R. Popperis parašė originalų įvadinį žodį savo veikalo „Atviroji visuomenė...“ pirmajam rusiškam leidimui ir posovietiniam skaitytojui. Savo mokslo logikos veikaluose¹¹ Popperis iškėlė vadinamąjį demarkacijos (*Demarkation*) kriterijų, kurio esmė – reikalavimas griežtai atskirti mokslą nuo vertybinių-pasaulėžiūrinių ir partinių-ideologinių doktrinų. Mokslo tiesos, pasak Popperio, yra patikrinamos vertybiškai neutralios mokslo logikos priemonėmis, konkrečias mokslo tiesas arba patvirtinant empiriškai (verifikuojant), arba paneigiant (falsifikuojant). Demarkacija ir yra tas esminis kriterijus, kuris skiria mokslą nuo nemokslinių pažinimo formų, nuo moksliniam pažinimui alternatyvių tikrovės kognityvinio ar dvasinio reprezentavimo formų (meno, religijos, ideologijos, tiriamosios žurnalistikos). Taigi, ideologinės ir pasaulėžiūrinės doktrinos niekada negali būti tiesiogiai integruojamos į mokslo teorijų turinį, nebent tik pačios gali tapti ideologinių doktrinų atžvilgiu neužsiangažavusio mokslinio tyrimo objektu.

M. Weberis parašė veikalą „Mokslas kaip profesija“¹² ir ten iškėlė *Wertfreiheit* principą (iš vokiečių kalbos pažodžiui: *Wert* – vertybė, vertė, o *Freiheit* – laisvė.) *Wertfreiheit* mokslo logikoje ir filosofijoje reiškia imperatyvinį reikalavimą, kad mokslas, mokslinis tyrimas turi būti atribotas (laisvas) nuo partinių ir pasaulėžiūrinių vertybių, o pats mokslininkas taip pat privalo būti su jomis tiesiogiai nesusisaistęs. Pačiu bendriausiu atveju, nepaisant truputį skirtingo konteksto ir atsiradimo laiko, skirtingos semantikos, tiek *Wertfreiheit*, tiek *Demarkation* iš esmės reiškia tą patį – principinę prievolę atriboti mokslą nuo ideologinių ir partinių vertybių.

Prisilaikant moksle abiejų minėtų principų (tiksliau – vieno principo) reikalavimų, labai klaidingas ir skausmingas dalykas yra ganėtinai skirtinga gamtos ir socialinių mokslų specifika. Jeigu susintetiname kokį nors antibiotiką, nustatome, kad atitinkamo profilio antibiotikas užmuša konkrečiu profiliu pasižymintį bakterinį štamą, – čia nėra jokių pasaulėžiūrinių vertybių ir metafizinių klausimų. Socialinių mokslų atveju viskas yra kitaip. Nori ar nenori, bet socialiniai-humanitariniai mokslai užsiima visuomenės ir kultūros diagnoze bei kritika. Dėl šitos savo paskirties jie tarsi įpareigojami visiems pasakyti, kas visuomenėje gerai, o kas blogai, kaip visuomenė turėtų tvarkytis, kaip tobulėti. Bet kuri partinė ideologija, doktrina irgi tiesmukai kelia visuomenės ydų diagnozavimo ir visuomenės pagerinimo klausimą. Šis socialinių mokslų ir ideologijos misijų panašumas kaip tik ir sukuria situaciją, kuomet kyla nežmoniška pagunda tiesiogiai sukimšti ideologines partines vertybes į mokslo kūną, sutapatinti ideologiją ir mokslą, pridengti savąją ideologiją mokslo autoritetu.

10 Karl Raimund Popper. *Atviroji visuomenė ir jos priešai*. Vilnius: Pradai, 1998.

11 Karl Raimund Popper. *Logik der Forschung*. Tübingen: Mohr Siebeck, 1934.

12 Maximilian Carl Emil Weber. *Wissenschaft als Beruf*. Stuttgart: Reclam, 1995.

Kiekvienas tyrėjas turi savo pasaulėžiūrą, partines pažiūras, todėl absoliutus atsiribojimas nuo pasaulėžiūrinio konteksto socialinių tyrimų procese neįmanomas. Tačiau tyrėjas privalo iš principo siekti to atsiribojimo idealo¹³.

Yra S. Jesenino eilėraštis ir stipti metafora apie bandymą *sutuokti baltą rožę ir juodą rupūžę*. O kas gi naujausioje istorijoje bandė priverstinai jungti socialinius mokslus ir partines ideologijas bei vizijas apie naują pasaulio tvarką? Tai bolševizmas su visokiais savo moksliniais komunizmais, ateizmais, taip pat Vokietijos naciai su savo eugenika – rasės pagerinimo „mokslu“.

Įdomu tai, kad Popperis įžymųjį veikalą „Atviroji visuomenė ir jos priešai“ sukūrė kylant nacizmui ir norėjo filosofškai jam pasipriešinti, norėjo perspėti pasaulį dėl kylančio totalitarizmo pavojaus. Jeigu dar kas nors prisimena, toks multimilijardierius G. Sorosas, sekdamas savo dievaičio Popperio idėjomis, steigė prieš kelis dešimtmečius Rytų bloko valstybėse atviros visuomenės institutus. Buvo įkūręs ir tokį „Atviros Lietuvos fondą“ – buvo norima paskatinti atviros visuomenės kūrimąsi posovietinėse erdvėse. Popperis parodė ir filosofškai prognozavo, kad šiuolaikinėmis sąlygomis jokia uždara visuomenė negali ilgą laiką egzistuoti. Taip ir atsitiko, tiek nacizmas, tiek ir komunizmas žlugo. Ką preziumuoja, ką teigia atviros visuomenės filosofinė koncepcija? Be kita ko, ji teigia, kad nėra absoliučių autoritetų, kaip nėra temų bei problemų, kurių negalima būtų atviroje visuomenėje laisvai diskutuoti.

Paradoksas, radikalusis *genderizmas* pasinaudojo Popperiu kaip liberaliu ir demokratišku socialiniu filosofu (imkime ir kalbėkime laisvai apie viską, pvz., apie incestą, propaguokime iškrypimus), bet ignoruoja Popperį kaip paskutinį didįjį mokslo logiką ir mokslo filosofą. Taip, ignoruoja, nes bando sukergti baltą rožę ir juodą rupūžę, mokslą ir radikalųjį *genderizmą*. Radikalusis *genderizmas*, paniekindamas diskursą, pliuralizmą, uzurpuodamas pasaulėžiūrinės tiesos monopolį, skleisdamas dvasinę ir teisinę prievartą, iracionalumą, šiandien pats suka totalitarizmo keliu ir kuria uždara vergų visuomenę. Radikalusis *genderizmas* šiandien spjauna į akis Voltaire'ui, kuris buvo pasiryžęs tūkstantį kartų atiduoti gyvybę dėl žodžio ir įsitikinimų laisvės. Tuos, kurie bent kiek aktyviau gina tradicines vertybes, tradicinę šeimą, kritikuoja seksualines perversijas, *genderizmas* apdalija etiketėmis, marginalizuoja, sudaro bausmių kodeksus, įrengia grotuotas kameras.

Šiuolaikiniuose socialiniuose moksluose bendriausiu atveju yra dvi metodologinės stovyklos, dvi paradigmos. Vienos iš jų atstovai yra linkę skaityti klasikus ir save, linkę filosofuoti ir rašyti. Tekstai – savi ir svetimi – jiems svarbiau už faktinę realybę. Priešingai, kiti mokslininkai yra linkę tirti empiriškai, eksperimentiškai, rasti faktus, dėsningumus, juos

¹³ Tyrėjo siekis atsiriboti nuo vertybių bemaž identiškas fenomenologinio pažinimo procesui. Antai, filosofui ar tyrėjui iš principo visiškai neįmanoma atsiriboti nuo jau turimų žinių, tačiau fenomenologinio tyrimo procese sąmoningai siekiama nesinaudoti, nesiremti jokiomis teorijomis, žvelgti į fenomeną be išankstinių nuostatų ir šitaip leisti fenomenui „kalbėti“, ir šitaip fenomeną išgirsti, suprasti jį grynu ir tikru pavidalu. Taigi, fenomenologijos atveju taip pat kalbame apie idealą, kurio tik siekiama pažinimo ir tyrimo procedūrų metu. Nekelia abejonių, jog tyrimo procese visiškai atsiriboti nuo mokslinių teorijų yra žymiai sunkiau, nei atsiriboti nuo partinių-ideologinių doktrinų. Tie filosofai, kurie nepelnytai kaltina Popperį vulgariu pozityvizmu, paprastai yra fenomenologinės ir hermeneutinės paradigmos atstovai. Akivaizdus dviveidiškumas: jie leidžia sau būti fenomenologais ir siekti nepasiekiamo idealo – atsiriboti nuo turimų žinių, tačiau tuo pačiu metu teigia, kad socialinis tyrinėtojas iš principo negali atsiriboti nuo pasaulėžiūrinių vertybių, todėl, esą, Popperio pasiūlytas demarkacijos kriterijus tėra fikcija. Žr. Th. W. Adorno. *Positivimusstreit ir der deutschen Soziologie*. München: Luchterhand, 1972.

apibendrinti ir tik po to rašyti bei kalbėti. Pastaroji dalis socialinių tyrinėtojų kaip tik ir laikosi tyrimo kokybės bei etikos standartų, kuriuos nustatė APA, WAPOR, ESOMAR ir kitos mano minėtos tarptautinės mokslo organizacijos. Tie socialinių mokslų atstovai, kurie tik skaito, rašo ir filosofuoja, nelabai skuba tų standartų laikytis. Filosofinis teorinis tekstas jiems *a priori* yra vertingesnis ir įdomesnis dalykas nei faktiniai procesai, vykstantys visuomenėje.

Šiandien pasaulyje ir Lietuvoje susiklostė tokia realybė, jog labai jau žvanga tas *genderistų* kapšas, ten jau ne 30 sidabrinių, ten žymiai daugiau. Ir atsitiko taip, kad dalis socialinių (ir ypač humanitarinių) tyrinėtojų nuėjo aptarnauti radikaliojo *genderizmo*. Iš nesenos istorijos žinome, jog praeityje jau buvo socialinių tyrinėtojų, kurie nuskubėjo aptarnauti partinių ideologijų. Mes gerai prisimename visokias TSKP istorijas, socializmo ekonomikas ir marksistines estetikas...

Diskusijos apie ideologinių doktrinų ir mokslo takoskyrą kontekste ypač noriu atkreipti dėmesį į vieną esminę aplinkybę. Tai, ką dabar noriu pasakyti, yra bene pati svarbiausia mano pranešimo mintis. Radikalusis *genderizmas*, kaip socialinė praktika, istoriškai atsirado visai neseniai. Prieš gerus 10 metų šitokiu agresyviai plintančiu pavidalu jo dar nebuvo. Taigi, šiandien dar nėra ir negali būti jokių longitudinalių tyrimų, kurie objektyviai (pasaulėžiūrinėms doktrinoms neįsipareigojusio mokslo priemonėmis) įvertintų atitinkamos socialinės praktikos – *genderizmo* – ilgalaikį poveikį bei pasekmes visuomenei.

Kažkada ateityje mes *de facto* galėtume turėti labai išsamiai išnagrinėję 80–90 metų amžiaus senukų biografijas. Tų tiriamųjų (senukų) turėtų būti bent kokie 3–5 tūkstančiai, o dar geriau – 10 tūkstančių. Jie visi turėtų būti praėję radikalią *genderistinę* socializaciją, pvz., augę vienalytėse homoseksualų šeimose, patys ilgai gyvenę labiliose homoseksualiose partnerystėse ir pan. Apie tokius tiriamuosius turėtų būti surinkta ir apibendrinta begalė biografinių ir daugkartinio testavimo duomenų per visą gyvenimą. Kokia buvo jų socializacija, mokykliniai ir profesiniai pasiekimai, kaip klostėsi karjera; kaip jiems patiems sekėsi kurti intymiąją partnerystę, šeimą; kaip sekėsi socializuoti savo vaikus; koks deviacijos, suicidinių bandymų, psichinės ir somatinės sveikatos sutrikimų paplitimo laipsnis šioje specifinėje populiacijoje; ar šie žmonės buvo laimingi, ką rodo subjektyvią gerovę ir subjektyvų laimės pojūtį matuojantys testai? Neturime šiandien tokių duomenų ir greitai dar neturėsime. Vis dėlto tokio žanro longitudinaliniai tyrimai nėra vien fantastika¹⁴, jie be galo brangūs ir sudėtingi organizaciniu požiūriu, bet jų jau yra atlikta kognityvinės raidos ir socializacijos srityje, sveikatos išsaugojimo, subjektyvios gerovės ir laimės studijų srityje.

Priešingai, visi empiriškai dirbantys socialiniai tyrinėtojai turi gausybę duomenų, jog būtent tradicinė, konservatyvi, stabili šeima yra, vaizdžiai tariant, psichosocialinė katapultą į sėkmingą, laimingą savo vaikų būsimą gyvenimą. Šiuo požiūriu ypač iškalbingas JAV mokslininko B. Wilcoxo¹⁵ veikalas „Švelnioji tėvystė: naujasis vyras“. Minėtas autorius parodo, kad tradicinėmis protestantiškomis vertybėmis besiremiantis konservatyvus šeimos modelis, inertiškai vis dar būdingas daliai amerikiečių, sukuria socializacijos ir vaikų sėkmės stebuklą.

¹⁴ Žr. *The Genetic Studies of Genius (Terman Study of the Gifted); The Wisconsin Longitudinal Study; The Grant Study etc.*

15 Bradford W. Wilcox. *Soft Patriarchs, New Men: How Christianity Shapes Fathers and Husbands (Morality and Society Series)*. Chicago and London: The University of Chicago Press, 2004.

Visuose socialiniuose tyrimuose, kur tik būtų jie atlikti – Lietuvoje ar užsieniuose, jūs aptiksite, jog būtent šeima, ypač šeimos sociokultūrinis kapitalas, jos socialinis ir edukacinis *milieu* yra patys aktyviausi nepriklausomi kintamieji. Žinoma, čia kalbame apie empirinėje analitinėje paradigmoje atliktas mokslo studijas. Autoriai, kurie skęsta klasikų ir šaltinių fetišizme, kuriems tekstas ir spekuliatyvi mintis svarbesni už faktinę realybę, gali prifantazuoti visko, gali prifantazuoti ir apie radikalaus *genderizmo* pribloškiamą naudą žmonijai. Vis dėlto, kad ir ką šiandien betyrinėtume – pradinukų skaitymo gebėjimus, vyresniųjų mokinių mokymosi pasiekimus, vaikų ir paauglių socializaciją, jaunimo ir jaunų suaugusiųjų socializaciją, karjerą, sveikos gyvensenos įpročius, psichotropinių medžiagų vartojimą, deviaciją, visur ir visada aptinkame, kad būtent tėvų šeima, jos charakteristikos praktiškai visada yra sistemingai pasirešskiantis ir stiprus veiksnys. Pats kasmet atlieku ne vieną socialinį tyrimą, dėl savo mokslinės specializacijos – socialinių tyrimų, ypač kiekybinių, metodologijos srityje, man kasmet tenka konsultuoti iki keliolikos socialinių tyrimų. Socialiniai tyrimai, kuriuos man teko konsultuoti per pastaruosius 10–15 metų, turbūt siekia šimtą. Minėtą šeimos efektą aptinkame visuose tyrimuose, kur tik buvo suformuotas atitinkamas sociodemografinis (nepriklausomas) kintamasis. Galėčiau pasakoti daugybę netikėčiausių situacijų iš konkrečių empirinių tyrimų, kuomet šeimos efektas mus kas kartą nustebina, nors apie jo poveikį teoriškai gerai žinome.

Žinoma, nebuvo tirtos būtent *genderistinės* partnerystės, (jų Lietuvoje nelabai dar yra), bet mano minėtuose tyrimuose tenka kalbėti apie šeimos (ir socializacijos joje) modelį, kuris inertiškai vis dar konvergavo būtent į tradicinės šeimos modelį, nes radikaliu *genderizmu* paremto šeimos prototipo istoriškai dar nebuvo. Jeigu šiandien kalbame apie empirinių socializacijos tyrimų tiriamuosius – darželinukus, mokinius ar studentus, tai kalbame ir apie jų tėvus. Tėvai yra ta amžiaus kohorta, kuri pati praėjo klasikine konservatyvią tradicinę socializaciją, mažą to, jie analogišką (ar labai panašų) socializacijos modelį diegė dabartiniams vaikams ir jaunuoliams, kuriuos tiriamė.

Taigi, tradicinis šeimos modelis pademonstruoja savo socialinį rentabilumą, įrodo svarų įnašą į žmonijos ir kaip biologinės populiacijos, ir kaip kultūros kūrėjos tęstinumo užtikrinimą. Ką civilizacijai padovanos, kokį tęstinumą užtikrins radikalūs *genderistiniai* eksperimentai, dar nežinome. Taigi, palūškėjime mažiausiai 50–70 metų, sulaukime longitudinalinių studijų duomenų, tada ir kalbėkime apie *genderizmą* kaip apie visuotinį gėrį, išskirtinį civilizacijos ir kultūros pasiekimą.

Joks mokslas tiesiogiai kokių nors pasaulėžiūrinių ideologinių doktrinų nei įrodo, nei paneigia. Vis dėlto objektyvaus mokslo priemonėmis galima ištyrinėti vienokios ar kitokios socialinės praktikos, kuri kyla iš konkrečios ideologijos, ilgalaikės pasekmės visuomenei. Tai galima daryti ir makro lygmeniu, lyginant skirtingą santvarką pasirinkusių valstybių raidą bei pasiekimus, ir mikro lygmeniu, atliekant populiacinius individų raidos tyrimus bei biografines studijas. Verta dėmesio detalė apie konkrečių ideologijų funkcionalumo patikrinimą iš istorinės perspektyvos. Šiaurės Korėja šiandien yra bene vienintelė bolševikinė valstybė, kadangi visur kitur – Kinijoje, Vietname, Mongolijoje, Kuboje – tas baisus modelis bent šiek tiek redukuotas, modifikuotas. Dėl nepritekliaus Šiaurės Korėjoje vakare neuždegamos šviesos ir viskas skendi tamsoje. Filmuojant naktį iš kosmoso, iš palydovo visur šviesu – Kamčiatkoje, Kinijoje, Pietų Korėjoje, Japonijos teritorija apkritai primena švytinčią keistos formos lemputę. O virš Šiaurės Korėjos – tamsa¹⁶. Net šeši

16 Б. Демик. *Повседневная жизнь в Северной Корее*, 2013. Пер. с англ. – М. Альпина нон-фикшин.

dešimtmečius, nuo pat Korėjos karo 1950–1953 m., ten šviesų komunizmo rytojų kūrė, kad būtų tamsu... Esu įsitikinęs, kad iš istorinės perspektyvos lygiai taip pat ilgainiui bus galima patikrinti *genderizmo* privalumus. Deja, šiandien jokių patikimų empirinių duomenų apie radikaliojo *genderizmo* privalumus nėra. Tie, kurie, dengdamiesi mokslo autoritetu, šiandien reklamuoja *genderizmą* kaip vienintelį teisingą ir pažangų gyvenimo būdą, paprasčiausiai meluoja, laužo to paties mokslo etiką.

Norėčiau grįžti prie Stambulo konvencijos, kurios pavojingumą minėjau pranešimo pradžioje. Iš humanistinių ir demokratinių pozicijų vertinant, konvencija pažeista daugybės metastazių, naikinančių civilizaciją ir žmonių santykių darną. Civilizuotoje visuomenėje, jei įvyksta įstatymo pažeidimas ar nusikaltimas, paprastai visi žino, ką daryti. Tatai žinoma nuo antikinės teisės laikų, vėliau tą žinojimą išstobulino Amerikos tėvai-įkūrėjai, praplėtė Prancūzijos revoliucijos pilietinių teisių idėjos, judėjimai už žmogaus teises. Konflikto su įstatymu ar nusikaltimo akivaizdoje egzistuoja civilinis kodeksas ir jo procesas, egzistuoja baudžiamasis kodeksas ir jo procesas, galiausiai egzistuoja administracinė teisė. Būtent procesinė teisė yra vienas išpūdingiausių žmonių civilizacijos pasiekimų. Procesinės teisės yra neatskiriama ir esminė žmogaus teisių dalis. Paradoksas, bet pagrindinės žmogaus teisės, įtvirtintos tarptautinėse chartijose, taip pat nacionalinėse šalių konstitucijose, yra suformuluotos labai abstrakčiai, be konteksto. Realus pagrindinių žmogaus teisių įgyvendinimas (arba visiška profanacija ir sudarkymas) priklauso nuo įstatymų taikymo, procesinės teisės ir procedūrų. Velniava slypi smulkmenose. Nekaltumo prezumpcija, viešas bylų nagrinėjimas, akistatos, tardymo eksperimentai, ekspertizės, proceso šalių varžytuvės, apeliacijos, nušalinimai, taip pat labai aiškiai apibrėžtos visų proceso šalių ir visų proceso veikėjų teisės bei pareigos – visa tai yra procesinės teisės virtuvė.

O ką mums siūlo Stambulo konvencija ir kilniais jos siekiais prisidengę *genderizmo* radikalai? Ogi jie nori redukuoti procesinę teisę: oficialus skundas neprivalomas, užtenka kad ir anoniminio skambučio, raštelio; kokių nors akistatų ir viešo teisinio proceso irgi nereikia, kadangi smurto auka kankinsis, težiūri ji namie serialą ir posėdžiuose tegul nesikamuoja; įrodymus siūloma rinkti pagreitintai, supaprastintai; viską neprocesine tvarka nuspręš *genderistinė* „trojka“ su neaiškiais įgaliojimais, tylomis, uždaroje, neviešoje aplinkoje, neaišku, kuo remiantis. Mes matome, kad, pavyzdžiui, norvegų „Barnevernet“ iš esmės taip ir elgiasi. Jeigu teisme konfiskuoja turtą, tai tu gali dalyvauti visuose posėdžiuose, turi visas proceso dalyvio teises. Jei konfiskuoja vaiką, tai motina gali ir nedalyvauti. Jai praneš verdiktą rašteliu... Toks tad tai humanizmas, tokios procesinės teisės, toks teisingumas.

Žmogaus nusikaltimų ir teisinių pražangų pasaulis turbūt ne mažiau margesnis už gamtinį pasaulį. Deja, visai nesvarbu, kokio pobūdžio pražanga ar nusikaltimas, civilizuotoje visuomenėje jis privalo praeiti per visus procesinės teisės labirintus. *Genderizmo* radikalai per Stambulo konvenciją sako – „NE“, jokių skaidrių procesinių veiksmų, jokios procesinės teisės mums nereikia.

Artimoje buitinėje aplinkoje egzistuoja begalė ciniškų, brutalių, antihumaniškų nusikaltimų. Tarkime, senjorų, neįgaliųjų skriaudimas (koks nors anūkėlis arba kaimynėlis narkomanas reketuoja iš senelio ar neįgalaus asmens pensiją ir pan.), dėl šito net sužalojama ir užmušama. Tokių nusikaltimų statistika skaičiuojama šimtais ir tūkstančiais. Dar daugiau jų taip ir lieka latentiniais nusikaltimais, net neatspindėtais oficialioje statistikoje. Deja, čia nėra seksualinės potekstės, vadinasi, *genderistinės* pakraipos „humanistų“, kovotojų su smurtu, šie nusikaltimai visai nedomina. Iš visos įmanomos nusikaltimų įvairovės *genderistai* selektyviai ištraukia labai siaurą pažeidimų porūšį ir ragina atitinkamo tipo nusikaltimus nagrinėti paspartintai, praktiškai neprocesine tvarka. Bet juk naujausioje

istorijoje tai jau buvo. Ir kas gi tai darė? Tie, kurie XXI amžiuje siūlo mums „genderistinį teisingumą“, kilnių idėjų semiasi iš bolševikų „klasinio teisingumo“, terorizavusį žmoniją bemaž visą XX amžių.

Jei sovietinis žmogus plėšė, žudė, žagino, sukčiavo, tai jis buvo laikomas kapitalistinės santvarkos palikimo auka, o idėjiškai laikomas artimu proletariatui ir sovietų valdžiai. Paradoksas, kriminaliniai nusikaltėliai ir kriminaliniai nusikaltimai net gūdžiais stalinizmo laikais buvo apdorojami pagal *visas* procesinės teisės procedūras, būdingas civilizuotai visuomenei. Visi prisimena kultinį sovietų režisieriaus S. Govoruchino filmą „Susitikimo vietos pakeisti negalima“. Filme yra epizodas, kuomet nuožmus banditas Foksas, plėšimo tikslais pokario Maskvoje nužudęs begales nekaltų žmonių, yra vežamas į nusikaltimo vietą tardymo eksperimento atlikti. Tai tipinis rutininis procesinės teisės veiksmas, kurio tikslas – smulkiai atskleisti visas nusikaltimo aplinkybes ir objektyviai nustatyti tiesą. *Genderistų* idėjiniai mokytojai – sovietai – iš visos nusikaltimų įvairovės taip pat išplėsdavo tik politinius, kontrevoliucinius nusikaltimus ir išnagrinėdavo juos neprocesine tvarka. Dabar jau ne tik iš amžininkų memuarų, bet ir iš archyvų žinoma, kad bylų svarstymas pagal baisųjį 58 straipsnį paprastai užtrukdavo 20 min. Gerai, jeigu skirdavo GULAGą. Įrašai byloje liudija, kad mirties bausmė šaunant į pakaušį būdavo įvykdoma čia pat, rūsyje, praėjus tik pusvalandžiui ar valandai po nuosprendžio. Visą teisingumą vykdė vadinamasis „ypatingas pasitarimas“ („osoboje soveščanije“), susidedantis tik iš trijų pareigūnų, todėl kartais dar vadinamas „trejetu“ („trojka“). Taip ir dabar, įsigaliojus Stambulo konvencijai, labai siaurą nusikaltimų porūšį paspartinta neprocesine tvarka išnagrinės ypatingas pasitarimas, susidedantis iš *genderistų* ar jų statytinių trejeto. Sušaudymų rūšio nebus, bet grįžti namo uždraus, vaikus atims arba uždraus su jais matytis, apdės iki gyvos galvos finansinėmis kontribucijomis ir žalos kompensavimu...

Jei Jūs dar nesuimtas, tai nereiškia, kad esate nekaltas; tiesiog mūsų žmonės prastai dirbo – ši sparnuota frazė, priskiriama VČK įkūrėjui ir vadui F. Dzeržinskiui, dabar jau Stambulo konvencijos dvasia galėtų būti perfrazuota šitaip: *Jūs vis dar grįžtate į namus, į šeimą, iš Jūsų dar neatimti vaikai, dar galite su jais matytis? Mielasis, tai nereiškia, kad esate nekaltas, tiesiog mūsų juvenalinė justicija ir genderistinės tarnybos neatliko savo darbo*. Mintyse iškyla dar vienas iškalbingas istorinis pastebėjimas. Stalininė teisė formalioms nagrinėjimo procedūroms, bent formaliam teisingumo imitavimui, vis dėlto dar skyrė nemažai dėmesio, o naciai į konclagerį ar į dujų kamerą mases žmonių nukreipdavo be jokio teisinio proceso, praktiškai pavienio pareigūno sprendimu. Bet kuriuo atveju savo pasiryžimu naikinti procesinę teisę, trypti žmogaus teises ir teisingumą apskritai *genderistai* stoviniuoja įspūdingoje kompanijoje – greta bolševikų ir nacių.

Maža to, Stambulo konvencija įpareigoja ją pasirašiusias šalis pripažinti specialaus kontroliuojančio viršvalstybinio organo nurodymus, vykdyti jo sprendimus. Jei jau mąstome istorinėmis analogijomis, tai akivaizdu, kad greitai turėsime kažką panašaus į *genderistų kominterną*.

Akivaizdu ir tai, kad Stambulo konvencija tarsi avansu preziuruoja kolektyvinę kaltę didelei socialinei grupei – vyrams. Vyrai jau dabar gali užsisiūti ant peties geltoną žvaigždę. O kas gi naujausioje istorijoje taip pat mėgo preziuruoti kaltę ištisoms socialinėms grupėms? Lenino–Stalino laikais į sušaudymų rūšį ar lagerį galėjai patekti vien dėl to, kad baigė universitetą, kad moki užsienio kalbą, turi giminaičių užsienyje, kad nuslėpei ponišką kilmę, galiausiai – kad nešioji akinius...

Naciai taip pat preziuruavo kolektyvinę kaltę didelėms žmonių grupėms – neįgaliesiems, socialistams ir komunistams, anarchistams, bibelforšeriams, čigonams,

judėjams... Simptomiška, kad abu minėti totalitariniai režimai turėjo socialines grupes, kurios buvo proteguojamos – revoliucinį proletariatą (bolševikų režimas) ir arijų rasę (nacių). Ar galėtume teigti, kad radikalusis *genderizmas* tikrai neproteguoja, pozityviai nediskriminuoja kokios nors didelės socialinės grupės? Aš tos socialinės grupės neminėsiu, skaitytojas ją pats atpažins mintyse.

Genderizmas, privalu išvelgti, bent jau pradžioje turėjo gerų intencijų: apginti mažumas, užkardyti smurtą prieš moterį, pasiekti, kad smurtautojai sulauktų pelnytos bausmės, būtų izoliuoti ir kt. Gerais norais kelias į pragarą grįstas... F. Engelsas 1845 m. parašė įžymųjį veikalą „Darbininkų klasės padėtis Anglijoje“¹⁷. Šiandien mus erzina truputį ir pavardė, ir veikalo pavadinimas. Kažkam nemalonu bus išgirsti, bet gryna teisybė aprašyta šioje knygoje. Anuomet darbininkų padėtis, jų gyvenimo sąlygos netgi turtingiausioje pramoninėje ir kolonijinėje valstybėje – Anglijoje iš tiesų buvo baisios. Ten, kasykloje, šachtoje, kur netilpdavo su kirtikliu įlįsti suaugęs, pasiūsdavo paauglį. Ten, kur neįlįsdavo paauglys, pasiūsdavo šešerių metų vaikiuką...

Iš tiesų egzistavo negailestingas išnaudojimas, baisi socialinė neteisybė, gilus socialinis (klasinis) konfliktas. Kaip civilizacija turėjo ir galėjo spręsti tokį konfliktą? Todėl XX a. pradžioje ir kilo kruvina revoliucija. Vienaip tas konfliktas išsisprendė Rusijoje, Kinijoje, Kambodžoje ar Šiaurės Korėjoje. Kitaip jis buvo sprendžiamas toje pačioje Anglijoje, jai kultūriškai artimose JAV, mums geografiškai artimoje Šiaurės Europoje. Nereikėjo kilnių idealų ir šviesaus komunistinio rytojaus nešti pasaulio tautoms per prievartą ant durtuvų. Tai buvo baisi istorinė klaida. Pasaulis iki šiol nuo šito neatsigauna. Tokia pat baisi istorinė klaida yra nešti per prievartą radikalaus *genderizmo* ideologiją, priverstinai diegti jos socialines praktikas, juolab ten, kur dauguma piliečių ir rinkėjų šito labai labai nenori.

Yra dar vienas destruktivus radikaliojo *genderizmo* aspektas, kurį būtinai privalu paminėti. Mano dėmesį į tą dalyką kiek netikėtai atkreipė Tėvų forumo aktyvisto R. Jančiausko, beje, vieno iš šios konferencijos sumanytojų, subtilus humoras. Jei lytis, lytiniai vaidmenys yra individo visiškai laisvai pasirenkamas dalykas, tai kažkas pasirinks, tarkime, signataro vaidmenį, pareikalas sau rentos ir sklypo Žvėryne. Anūkėlis panorės būti seneliu, atsisakys eiti į darželį, pareikalas senatvės pensijos... Kažkas iš Tėvų forumo aktyvistų spaudoje groteskiškai sumodeliavo itin kuriozišką situaciją – hormonų audrų ir naktinių poliucijų iškamuotas paauglys apsišaukia mergina ir nušuoliuoja baseine tiesiai į moterų dušą...

Sveika liaudiška nuovoka, humoras intuityviai atspindi gilų, subtilų visuomenės ir žmogaus esmės supratimą. Kaip socialinis tyrinėtojas, noriu priminti struktūrinio funkcionalizmo ir socialinių vaidmenų teorijas. Palyginimui – kiekvieno sudėtingesnio biologinio organizmo egzistencija, kuri yra paremta jo posistemų darnia veikla ir sąveika. Atramos ir judėjimo sistema įgalina gyvą padarą judėti, kvėpavimo ir kraujotakos sistemos aprūpina audinius deguonimi ir maisto medžiagomis, dauginimosi sistema leidžia pasidauginti, virškinimo sistema – pasisavinti maistą. Galiausiai aukščiau už viską yra centrinė nervų sistema, kuri reguliuoja visų kitų sistemų veiklą. Pažeidus rimčiau nors vieną posistemę, gyvas organizmas nugaišta. Žmonių visuomenė kaip tokia, (nesvarbu, ar kalbame apie urvinę, ar apie nanotechnologijų visuomenę), apskritai išsaugoja savo sociokultūrinę egzistenciją ir populiacijos tęstinumą tik ir tik todėl, kad didžioji dalis visuomenės narių daugiau ar mažiau tinkamai atlieka savo socialinius vaidmenis. Jei nuošimtis žmonių, neatliekančių savo vaidmenų visai arba atliekančių juos labai blogai, pasiektų kritinę masę,

¹⁷ Frydrihas Engelsas. Darbininkų klasės padėtis Anglijoje. Vilnius: Valstybinė politinės ir mokslinės literatūros leidykla, 1961.

tai visuomenė sužlugtų. Žmonių visuomenė išsaugoja savo egzistenciją tik todėl, kad prastas vaidmenų atlikimas neperžengia raudonosios linijos. Padarykime mintinį eksperimentą būtent tose srityse, kurios nesusijusios su lytiškumu. Kas atsitiktų moderniai politinei sistemai, jei į rinkimus neateitų 95 proc. rinkėjų; kas atsitiktų kariuomenei, iš kurios dezertyruotų didesnioji dalis karių? Nenuostabu, kad visos tradicinės religijos, visa tradicinė moralė, tradicinė kultūra visais įmanomais būdais – tiesioginiais nurodymais, tabu, papročiais, ritualais, tautosakos simboliais ir metaforomis – skatina laikytis tų elgesio scenarijų ir normų, kurios apibrėžtos pagrindiniuose socialiniuose vaidmenyse.

Iškiliausias visų laikų filosofas I. Kantas¹⁸ išrado ir pasiūlė konkretų būdą, kaip patikrinti vienos ar kitos dorovinės normos teisingumą. Siūloma daryti mintinį eksperimentą ir įsivaizduoti, kas atsitiktų su visuomene, jeigu visi žmonės visur ir visada laikytųsi tos normos besąlygiškai. Genialus pasiūlymas, atveriantis akis, nuvalantis nuo dorovinio proto visas apnašas. Tarkime, visai kitoje šviesoje netikėtai atsiskleidžia tokia dorybė, kaip išmaldos dalijimas. Dabar pabandykime pagal Kanto pasiūlytą algoritmą patikrinti tas elgesio normas, kurias nori masiškai įtvirtinti *genderizmo* radikalai.

Kviesdami į masinį improvizuotą manipuliavimą lyčių vaidmenimis, deformuodami šeimą, *genderistai* susipriešina su tradicine kultūra, su ankstesne civilizacijos patirtimi ir pradeda neatsakingą bei labai rizikingą socialinį ir biologinį eksperimentą, kurio nuotolinės pasekmės mums nežinomos. *Genderistai* yra labai gudrūs socialiniai egoistai. Jie nenori griauti visų socialinių vaidmenų sistemos. Reikia manyti, jie nori, kad chirurgai operuotų, policininkai saugotų viešąją tvarką, mokiniai ir studentai mokytųsi, ligoniai gydytųsi, tėvai prižiūrėtų vaikus, o pilotai nesisvaigintų ir saugiai skraidintų lėktuvus. Jie sako, improvizuokime, išsidirbinėkime tik su lytiniais vaidmenimis. Ciniškai ir egoistiškai naudojamosi tuo, kad tradicinis ryšys, tradicinė šeima iš inercijos dar išliks ir bus prigimdyta vaikų visiems, kas tik geidauja įsivaikinti.

Jei jau aptinkame daug panašumų tarp ankstesnių totalitarinių ideologijų, santvarkų ir radikalojo *genderizmo*, tai įvardykime dar vieną šių pasaulėžiūros „dvynukų“ panašumą. Bolševizmas uždraudė religiją, uždarė vienuolynus, persekiojo dvasininkus, tačiau jam nostalgikiškai trūko sakralumo, todėl sukūrė naują pseudoreligiją – įkišo savo vado mumiją į mauzoliejų ir iki šiol nepajėgia žemelėje palaidoti. Radikalusis *genderizmas* neigia tradicinių vyro ir moters vaidmenų unikalumą, tačiau besąlygiškai gviešiasi įsivaikinimo teisės, nori vaikelio, nors tai yra esminis jų niekinamo tradicinio ryšio ir tradicinės šeimos atributas bei prasminis pagrindas. Mes čia pagrįstai galėtume tikėtis, kad tiek bolševikai, tiek radikalieji *genderistai* savo pažiūromis būtų nuoseklūs iki galo. Bolševikai privalėjo atsisakyti pseudosakralumo kliedesių ir žmoniškai palaidoti vado mumiją, o radikalieji *genderistai* galėtų atsisakyti įsivaikinimo pretenzijų vienalytėse šeimose, palikdami vaikų auginimo misiją tradicinei šeimai.

Yra dar vienas pavojingas ruožas, kur radikalusis *genderizmas* paranojiškai klibina civilizacijos pamatus. Tai – logikos dėsnių ignoravimas ir logikos eliminavimas iš teisėkūros bei teisinės praktikos. Turiu galvoje bandymą dėti absoliučios lygybės ženklą tarp tradicinės šeimos ir homoseksualių asmenų partnerystės.

Kuris humaniškai nusiteikęs žmogus galėtų priešintis vienos lyties asmenų partnerystės įteisinimui? Kad ir kaip atitinkamos pakraipos asmenų promiskuitetas būtų

18 Immanuel Kant. *Kritik der praktischen Vernunft*. Hrsg. von Horst D. Brandt und Heiner F. Klemme, Meiner, Hamburg, 2003.

paplītę, yra sudaromos ir stabilios partnerystės, vedamas bendras namų ūkis. Tarkime, po vieno iš partnerių mirties atsirastų paveldėjimo teises turinčių giminaičių, kurių niekas nebuvo matęs 20 metų, pareikštų paveldėjimo teises ir pan. Likęs partneris – žmogus, jo teisėti interesai privalo būti apginti. Deja, radikaliojo *genderizmo* indoktrinuota teisėkūra ir teisinė praktika tarp vienybės partnerystės ir tradicinės santuokos deda visišką lygybės ženklą. Bėda čia ne tik ta, kad giliai įžeidžiami ir pažeminami žmonės, kuriems tradicinis ryšys ir santuoka yra vertybė. Dabar visuotinai madinga trypti tradicines vertybes, įžeidinėti jas išpažįstančius žmones, – tai savotiška nauja „humanizmo“ ir socialinės elgsenos apraiška. Nesvarbu apie ką kalbame – apie nuogakrūtes feministes, kurios išniekina cerkvę ir joje besimeldžiančių senųjų religinius jausmus, apie prancūzų žurnalistus, besityčiojančius iš mirusio de Golio atminimo, iš Mahometo, ar apie vietinius Lietuvos aktyvistus, išniekinančius valstybės simbolį – himną. Didžioji problema ta, kad laužomi logikos dėsniai.

Logika yra transcivilizacinis pasiekimas. Jei rastūsi kitų civilizacijų, tai logika ir matematika yra tiek universalios, kad galiotų ir kitose planetose, kitose galimose civilizacijose. Kitoje planetoje trikampis taip pat turėtų 180 laipsnių, o rutulio (arba planetos) plotas būtų skaičiuojamas pagal analogišką formulę, kaip ir Žemėje. Nors Aristotelio logika ir remiasi natūralia kalba, šiaip jau modernioji logika yra griežtai formalizuota matematinė disciplina. Egzistuoja vadinamoji klasių logika. Tarkime, klinikinė mirtis ir biologinė mirtis yra egzistenciškai artimi dalykai, bet tai nėra tas pats. Kolumbo burlaivis „Santa Marija“, Pirmojo pasaulinio karo laikų „u-botas“ ir modernus lėktuvnešis yra plaukiojimo priemonės, bet tai nėra tas pats. Kaip negalima dėti lygybės ženklo ir tarp gyvos moters bei pripučiamos lėlės iš sekso reikmenų parduotuvės.

Logikos dėsnių laikymasis, žmonių veiklos ir gyvenimo organizavimas pagal logikos dėsnius visada buvo, yra ir bus būtina žmonijos išlikimo sąlyga. C. L. Straussas¹⁹ yra atskleidęs, kad ir pačios primityviausios tautelės pasižymi sudėtingomis tikrovės kognityvinės reprezentacijos struktūromis, giliu protavimu. Čia buvis, jei tik nustotų laikytis logikos, dar tos pačios dienos vakarą taptų aligatoriaus ekskrementu.

Egzistuoja skirtingas požiūris į tai, kas yra tiesa. Yra konvencinė tiesos teorija, kuri sako, jog tiesa yra tai, dėl ko buvo susitarta. Bet tikroji tiesos teorija yra Aristotelio (arba korespondentinė) tiesos teorija²⁰. Tiesa yra tai, kada mūsų mintys ir žinojimas atitinka faktines daiktų ir reiškinių aplinkybes. Gydytojų konsiliumas, pavargęs nuo ginčų, gali susitarti dėl diagnozės. Bet tikroji tiesa ir gydymo sėkmė priklausys ne nuo susitarimo, o nuo to, ar diagnozė – žinojimas apie ligą – atitinka faktines aplinkybes. Būtent logikos dėsnių laikymasis mums garantuoja, kad bus rastas ir pataisytas gedimas techninėje sistemoje, kad bus nustatyta teisinga diagnozė, kad bus išaiškintas painus nusikaltimas. Logikos dėsnių laužymas (kartu su bandymu uzurpuoti pasaulėžiūrinės tiesos monopolį) yra dar vienas dvasinės prievartos aktas, dar vienas destruktivus veiksmas prieš civilizaciją.

Ideologiniai doktrinieriai gali dėl visko susitarti, gali viską iškreipti. *Genderizmo* radikalai savo keistos ideologijos ir gyvenimo būdo prastūmimo motyvais „iškastruoja“ logiką ir po to jau visais įmanomais būdais bando visa tai įterpti į teisėkūrą bei teisinę praktiką, į nacionalinius kodeksus, į tarptautines konvencijas. Tai labai pavojingas veiksmas, kadangi teisė, be kita ko, kartu yra ir teisėta prievarta. Įstatymo taikymas yra visuotinės prievartos, vykdomos valstybės vardu, instrumentas. Neišdiskutavę su plačiąja visuomene savo ideologinių ir dorovinių nuostatų, nesulaukę, kol jiems pritars didžioji piliečių ir rinkėjų dalis, *genderizmo* radikalai skuba savo gyvenimo būdą paversti visiems privaloma teisine

¹⁹ Claude Lévi-Strauss. *La pensée sauvage: Das wilde Denken. Deutsche Ausgabe Übersetzung von Hans Naumann.* Suhrkamp, Frankfurt am Main, 1968.

²⁰ Markus Enders / Jan Szaif (Hrsg.). *Die Geschichte des philosophischen Begriffs der Wahrheit.* Berlin, 2006

norma, o drauge ir visuotinio prievartavimo instrumentu. Tai kur kas efektyviau ir greičiau, nei žmonių sąmonė ir elgesys būtų veikiami tik per žiniasklaidą, švietimą ir mokslą. Taigi, vienintelė teisinga pasaulėžiūra, ideologija ir konkretus gyvenimo būdas – radikalusis genderizmas – bus (ir jau faktiškai yra) mums diegiami per prievartą. Toji teisinė prievarta yra savotiška „minkštoji“ galia, kuri XXI amžiuje pakeičia sušaudymų rūsį, GULAG'ą ir dujų kameras.

Baigdamas norėčiau kreiptis į gerbiamus mūsų Seimo narius. Kuo toliau, tuo labiau artėja principinio dorovinio ir vertybinio apsisprendimo momentas. Lietuva kol kas dar yra nacionalinė valstybė, o tauta (piliečiai) yra suverenas. Su kuo jūs būsite, kas būsite? Radikalojo *genderizmo* samdiniai ar Lietuvos piliečių, lietuvių tautos atstovai, tarnai ir gynėjai?